

Библиотека
Прозна џушовања

Наслов оригинала
Катя Антонова
Фејта от захарницата

Copyright:
All Rights Reserved © ИЗДАТЕЛСТВО РИБКА, 2023
Katya Antonova
First published in Bulgaria 2017 by Ribka Publishing
Illustrations © Mila Lozanova

© 2025, за српски језик Одисеја

Realised with the financial support of the National Culture Fund
of Bulgaria under the Translation grant 2025.

Катја Антонова

ВАНИЛА ШЕЋЕРНА ВИЛА

Илустровала
Мила Лозанова

Превела с бугарског
Марија-Јоанна Стојадиновић

Одисеја
Београд, 2025

Свим оним бићима која нас слуђују, која умеју да
мењају свет, али истовремено и да га прихватају
онаквим какав јесте!

Катја Антонова

1

Да ли се икада запиташ где живе виле? У шумама? У чашицама лала? Међу звездама? Да, неке виле заиста живе тамо, ако су срећнице. Ова прича је, међутим, о вили која је живела у једној најобичнијој шећерници.

„Па није баш толико обична!”, побунила би се вила. „Од порцелана је! И украшена је прекрасним златкастим кајсијама.”

Али верујте ми на реч, ради се о прилично старој, изудараној и запрљаној шећерници која је некад можда имала „прекрасне златкасте кајсије”, али сада има само неколико мрких мрља.

Шећерница, и вила у њој, дуго су биле гурнуте у ћошак кухињског креденца једне симпатичне баке и тамнокосог деветогодишњака по имену Филип.

Бака је једног дана преминула. Био је то прилично тужан дан за Филипа, као и за читаву породицу.

Прошли су дани и недеље. Филипови родитељи су одлучили да продају бакину кућу. Док су распремали ормане и креденце од непотребних ствари, Филипова мајка, која је била бакина ћерка, нашла је шећерницу. Сетила се свог детињства и како је волела кришом да украде по коју коцку шећера из ње. Осетила се лепо, било јој је толико драго да је одлучила да узме шећерницу. Кад се вратила својој кући, ћушнула ју је у ћошак свог кухињског креденца.

Пролазили су дани и недеље. Стигла је зима и Филип је због прехладе био сам код куће. Било је супер, јер се није осећао толико лоше да не би могао да се игра. Али таман толико лоше да не мора

да иде у школу. Ипак, болело га је грло па је одлучио да спреми себи чај. Глупости – па он је мрзео чај. Одлучио је да спреми топлу чоколаду с млеком.

Сипао је млеко, сипао какао, али кад је потражио шећер није га пронашао. Није га било. Филип је почео да претражује креденац, надајући се да је његова мајка сакрила неко паковање негде дубље. Не. Није било ниједног пакета, ни једног јединог пакетића. Већ се сасвим разочарао, кад је угледао стару шећерницу. Брзо је скинуо поклопац и још брже великом кашиком заграбио шећер. Таман кад је хтео да сркне млеко видео је да нешто плива у шољи. За неколико секунди то нешто је измилело из шоље и прострло се на столу.

„Јаооо, колика буба!”, викнуо је Филип, скинуо папучу и замахнуо.

„Не, не, не!”, вриснуо је пискави глас пре него што је папуча лупила о сто.

Филип се тргнуо.

„Ко је то рекао?”, упитао је.

„Ја!”, огласило се мало биће.

„Јаооо, буба која говори!”, вриснуо је Филип. Није знао да ли да се плаши или да се радује.

„Ако ме још једном назовеш бубом ја ћу... ја ћу... претворићу те у шећер!”, казала је после кратког двоумљења такозвана буба.

Филип се нагнуо над ово необично створење и загледао се у њега. Ха, то заиста није била буба! Личило је на минијатурну девојчицу. Имала је танке и дугачке ноге и руке. Лепо лице и огромне зелене очи. Коса јој је била уплетена у две кике и изгледала је прилично несташно. Поред тога, на леђима је имала нежна прозрачна светлоружичаста крилца.

„Шта си ти?”

„Баба Јага!”, одговорило је створење подсмешљиво.

„Стварно?”, збунио се Филип који је, у овом тренутку, био спреман да поверује у апсолутно све.

„Јеси ли озбиљан?! Зар никада ниси читао бајке? Књиге? Очигледно – ја сам вила!”

„Вила...”, поновио је Филип као хипнотисан.

„Вила!”, одбрусила је бесно. „Зовем се Ванила.”

„Ванила...”, поновио је опет Филип као хипнотисан.

„Јесте, Ванила! А ко си ти?”

„Ја сам... само Филип”, одговорио је дечак полако долазећи к себи. „Чекај, чекај. Зовеш се Ванила? Као оно што мама ставља у колаче?”

„Баш тако”, рече вила. „Ја сам шећерна вила.”

„Ахааа!”, одушевио се Филип. „Највероватније можеш да изводиш разне чаролије и магије. Је л' тако?”

„Па, такорећи”, одговорила је Ванила.

„Можеш ли да ме вратиш у време кад су постојали витезови? Или не, стани, хоћу да ме претвориш у тигра. Не, не, у ствари хоћу да ме учиниш невидљивим! Је л' можеш?”

„Пааа, то баш и не умем”, промрмљала је вила.

„А шта умеш?”, био је нестрпљив Филип.

„Могу да те претворим у шећер”, понудила је Ванила.

„Па шта ће ми то?! Уопште не изгледа занимљиво.”

„Ни ти ниси толико занимљив да би некоме баш био потребан, чим си овде, зар не?”

„Хајде, немој да се љутиш”, рекао је помирљиво Филип. „Зар само то умеш? Да нешто претвориш у шећер?”

„Да! И поносна сам на себе! А ти ни то не умеш”, надурила се Ванила. „Ја сам прворазредна шећерна вила, величанствена и свемогућа!”

Филип ју је поново осмотрио. Уопште му није личила на величанствену и свемогућу. Имала је веселе пегнице. Била је нежна... и слатка. Али свемогућа – ни случајно!

„Зашто онда живиш у старој бабиној шећерници?”

„Зато што сам кажњена”, уздахнула је Ванила, одломила комадић своје хајине и појела га да би се смирила.

„И мене понекад кажњавају баш гадно”, покушао је Филип да је утеши. „Зашто су те казнили?”

„Због једне безвезне ствари”, одмахнула је руком вила. „Заборавила сам да ставим шећер у свадбену тарту Свесилије.”

„Ко је Свесилија?”

„Господарица свих вила, наравно!”

„Та торта без шећера је сигурно била прилично гадна”, претпоставио је Филип.

„Одвратна!”, сложила се Ванила. „Зато за казну морам да проведем сто четири године у овој шећерници.”

„Сто четири! Зар нећеш да остариш и умреш после толико година?”, Филип је био збуњен.

„Виле не старе и дефинитивно не умиру.”

„Зашто си се онда препала да ћу да те распалим папучом?”, радознало је упитао Филип.

Ванила је полетела и слетела на његов нос. Казала је враголасто:

„Кад ни ти не би могао да умреш, да ли би ипак желео да те распали нека џиновска папуча?”

„Пааа, не бих.”

Ванила се осмехнула задовољно и вратила се на сто. Тад је Филип приметио шољу с млеком на чијој се површини већ примећивао љупасти кајмак. „Бљак”, помислио је и покупио га кашиком. Онда се сетио да му је, у ствари, потребан шећер.

„Да ли би била љубазна да ми даш мало шећера?“, упитао је.

„Ја не стварам шећер. Ја претварам у шећер!“, објаснила је вила.
„Дај ми нешто и ја ћу то претворити у шећер.“

Филип се осврнуо и угледао своју гумицу за брисање у чинији са воћем. Учинило му се да је довољно велика за једну кашику шећера, па ју је понудио Ванили. Вила је само бацила поглед на њу и гумица се претворила у гомилицу шећера.

„Није лоше! Хвала!“, обрадовао се Филип.

У том тренутку је чуо како се отварају улазна врата и сетио се да му је мајка обећала да ће се раније вратити с посла. Вила је такође чула. Тргнула се и вратила у шећерницу.

„Сакриј ме!“, замолила је.

Филип је поклопио шећерницу и жустро је вратио на дно креденца. Онда је узео шољу и мирно сео на тресед у дневној соби где је сачекао мајку. Трудио се да не изгледа сумњиво. Сркнуо је мало млека и насмејао се сам себи – није могао ни да замисли да ће икада пити чоколадно млеко са гумицом. Па, било је укусно.

